

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **N. H. N., nar.,**
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
se sídlem Balková 1, Tis u Blatna

zastoupen JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13 Praha 6

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 1. 2020, č. j. KRPA-5703-12/ČJ-2020-000022-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Ing. Jakubovi Backovi, advokátovi, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, se přiznává odměna ve výši 8.228,- Kč, jež mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dní od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o jeho zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
2. Žalobce v podané žalobě namítá, že žalovaná nevyhodnotila dostatečně a přezkoumatelně možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabývala možností uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 123b a 123c především na straně 4 a následujících rozhodnutí. Podle žalobce žalovaná zjevně zcela odmítá využitelnost zvláštních opatření pro nedůvěru k osobě žalobce s ohledem na to, že žalobce nevycestoval z území České republiky po době, která mu byla stanovena pravomocným a vykonatelným rozhodnutím o správním vyhoštění. Žalovaná dle žalobce evidentně vyšla z přesvědčení o nemožnosti využití zvláštních opatření z důvodu, že žalobce nevycestoval v době vykonatelnosti správního rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Žalovaná však dostatečně nevyhodnotila jeho konkrétní situaci, žalobce si nemusel být vědom toho, že v řízení o jeho správním vyhoštění již bylo vydáno pravomocné rozhodnutí, čemuž nasvědčuje i to, že se prokazoval potvrzením o vedení správního řízení o vyhoštění. Žalovaná zcela zbytečně nabyla přesvědčení o nemožnosti využití zvláštních opatření, jimiž by bylo možné nahradit rozhodnutí o zajištění, aniž by dostatečně zkoumala to, zda skutečně zvláštní opatření nelze aplikovat.
3. Žalobce upozornil, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. Právní předpis členského státu upravující danou problematiku tedy musí být po tomto datu vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice, žalobce přitom odkázal na příslušnou judikaturu Nejvyššího správního soudu. V žádném případě nelze připustit jakkoliv paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců, čemuž se podle žalobce blíží praxe žalované, která v případě cizinců, kteří se na území České republiky nacházeli po uplynutí doby k vycestování stanovené pravomocným a vykonatelným rozhodnutím o správním vyhoštění, bez bližšího zkoumání individuálních okolností případu vždy přistupuje k zajištění takového cizince.
4. Podle žalobce Nejvyšší správní soud svým rozhodnutím č. j. 5 Azs 20/2016 ze dne 28. 2. 2106 výslovně odmítl dosud rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž v případě, že cizinec již z území České republiky po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, fakticky správní orgány vylučují možnost uložení zvláštních opatření, a to právě pro rozpor tohoto názoru a praxe s návratovou směrnicí. Napadené rozhodnutí nemůže podle žalobce obstát pro paušalizované a neindividualizované posuzování pobytové historie žalovanou. Ta fakticky vyšla z nevycestování žalobce v době stanovené pravomocným rozhodnutím o správním vyhoštění, aniž by se dostatečně vypořádala s tím, že žalobce o svém nelegálním pobytu na území České republiky nemusel být nijak informován.
5. Žalovaná odkázala na údajné vyhoštění, aniž by ho však v odůvodnění napadeného rozhodnutí jakkoliv identifikovala.

6. Dle žalobce je třeba odmítnout postup žalované, která se spokojila s jednostranným prohlášením, že žalobce nežádá tlumočníka, čímž nereflektovala očividnou neznalost českého jazyka žalobce a zcela tak znemožnila řádné posouzení jeho situace, a tudíž i eventuální možnosti uložení zvláštních opatření.
7. Žalovaná uvedla, že správní orgán při svém rozhodování shledal naplnění kumulativních podmínek ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Domnívá se, že se správní orgán neodchýlil z limitu diskrečního potenciálu a jasně a konkrétně svůj výrok v rozhodnutí odůvodnil. Poukázal na konkrétní okolnosti případu a definoval jednotlivé skutkové jednání, které jednak nasvědčují závěru, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by bylo nedostatečné a současně, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu uvedenou v ustanovení 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná má dále za to, že jasně a dostatečně definovala na straně 3 až 6 napadeného rozhodnutí, proč nepřistoupila k možnosti užití mírnějších opatření. Svůj postup žalovaná odůvodnila tak, že pokud správní orgán shledá důvodnou obavu, že se cizinec bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění, což bude nejčastěji vyplývat z dosavadního chování cizince, přistoupí přímo k jeho zajištění, aniž by nejprve užila zvláštní opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Po zhodnocení dosavadního chování žalobce a s ohledem na jeho pobytovou historii, dospěl žalovaný správní orgán k závěru, že v jeho případě existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen, a proto nebyl nucen na místo zajištění žalobce uložit mírnější prostředky ve formě zvláštních opatření.
8. K argumentaci žalobce, že si nemusel být vědom toho, že v řízení o jeho správním vyhoštění již bylo vydáno pravomocné rozhodnutí, žalovaná uvádí, že rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce bylo dne 3. 9. 2019 doručeno datovou zprávou jeho zmocněnému zástupci. Žalobce si zvolil daného zástupce z vlastní vůle, přičemž v souladu s § 34 odst. 1 správního řádu vznikají práva a povinnosti z tohoto zastoupení přímo žalobci. K namítané paušalizaci rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců žalovaná uvedla, že samozřejmě případy jí šetřené mají celou řadu společných znaků, přesto žalovaná samozřejmě důsledně zkoumá okolnosti každého jednotlivého případu. V případě žalobce bylo k zajištění přistoupeno především to z důvodu dosažení samotného cíle, kterým je ukončení nežádoucího pobytu žalobce na území. K námitce ohledně neznalosti českého jazyka žalovaná uvedla, že při sepisování protokolu o podání vysvětlení dne 4. 1. 2020 byl po celou dobu přítomen tlumočník z jazyka anglického a vietnamského, který svou přítomnost potvrdil podpisem a otiskem razítka. Žalobce však s žalovanou nekomunikoval a na jí kladené otázky odmítal odpovídat.
9. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce i žalovaná s tím souhlasili, a soud neshledal nezbytným nařídit jednání o věci samé.
10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
11. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

12. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
13. Dne 4. 1. 2020 při pobytové kontrole žalobce nepředložil žádný cestovní doklad, doložil pouze potvrzení o zahájení řízení ve věci správního vyhoštění. Dle protokolu o podání vysvětlení z téhož dne byl po celou dobu tohoto úkonu přítomen tlumočník, neboť žalobce uvedl, že česky nerozumí. Žalobce odmítl vypovídat, neodpověděl na žádnou otázku správního orgánu.
14. Dne 4. 1. 2020 žalovaná vydala napadené rozhodnutí, kterým rozhodla podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Žalovaná uvedla, že předně bylo zjištěno, že žalobce pobývá na území ČR po uplynutí doby stanovené k vycestování. Dne 30. 8. 2019 bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce v délce 4 let a byla stanovena lhůta k vycestování do 30 dnů od nabytí právní moci. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 14. 9. 2019, vykonatelným se stalo dne 15. 10. 2019. Žalobce si musel být vědom své povinnosti vycestovat, tuto však nesplnil. Rovněž si ani neopatřil cestovní doklad. Při podání vysvětlení žalobce nikterak nespocoval. Jeho úmyslem je dle žalované zůstat na území ČR co nejdéle i přesto, že se jedná o neoprávněný pobyt. Z výše uvedeného jednání žalovaná dovodila, že zde je důvodné podezření, že žalobce bude své jednání opakovat a z ČR opět nevycestuje.
15. Správní orgán zkoumal, zda je možné využití některého ze zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že opatření dle písm. a) tohoto ustanovení možné není. Žalobce odmítl správnímu orgánu uvést, jaké je místo jeho současného pobytu, lustrací žádná adresa zjištěna taktéž nebyla. Možnost opatření dle písm. b) výše uvedeného ustanovení žalovaná rovněž vyloučila, neboť složení peněžních prostředků nebylo žalobci nabídnuto s ohledem na to, že odmítl odpovědět na otázku, zda disponuje finančními prostředky. Taktéž varianta uvedená v písm. c) daného ustanovení nepřichází dle žalované do úvahy, neboť žalobce neskýtá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit policii. Uložení opatření dle § 123b odst. 1 písm. d) považuje žalovaná za neúčelné vzhledem k tomu, že žalobce svým setrváním na území ČR zmařil výkon rozhodnutí. Žalovaná uzavřela, že uložení mírnějších opatření by bylo s ohledem na předchozí jednání žalobce neefektivní a naopak zajištění považuje za zcela přiměřené okolnostem daného případu.
16. Zajištění v délce 90 dnů bylo stanoveno s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, kdy žalobce nedisponuje cestovním dokladem a bude tak třeba mu opatřit náhradní. Dále bude potřeba zajistit letenku či průvoz cizince.
17. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
18. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[Z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c)

povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.“

19. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců „[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění“.
20. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[v]ycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí.“
21. Podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců „[z]a skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“
22. Soud předně konstatuje, že neshledal v rámci správního řízení porušení žádných ustanovení právních předpisů a neshledal ani deficit v postupu žalované. Rozhodnutí považuje za přezkoumatelné a v souladu se zákonem.
23. Stěžejní námitku žalobce směřuje proti tomu, že v jeho případě bylo přistoupeno k omezení osobní svobody, ačkoli podle něj měla žalovaná možnost uložit mu některé ze zvláštních opatření předpokládaných § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců.
24. **Uvedená opatření představují alternativní řešení s cílem** minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č.j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření nutně také závisí na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (§ 123b odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění.
25. V rozhodnutí rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016 – 38 ze dne 28. 2. 2017 Nejvyšší správní soud uvedl: „S devátým senátem lze souhlasit, že možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na typovém důvodu zajištění. Z rozsudku devátého senátu nelze dovodit, že důvody zajištění § 124 odst. 1 písm. c) a d) paušálně vždy vylučují možnost použití zvláštního opatření. Jakkoliv v takovýchto případech bude volba zajištění pravidlem, i zde je nutno vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince). Žalovaná musí při svém rozhodování vycházet z konkrétního jednání cizince a posoudit jeho věc v souladu se zásadou individualizace.“... „Rozšířený senát tedy shrnuje, že důvody zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) a d) zákona o

pobytu cizinců paušálně nevylučují možnost použití zvláštního opatření (§ 123b téhož zákona). Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).“

26. Žalovaná se na straně 3 až 6 napadeného rozhodnutí důsledně vypořádala se všemi možnostmi, které přicházely v případě žalobce v úvahu, a podrobně odůvodnila, z jakého důvodu nepřistoupila k jednotlivým zvláštním opatřením, ale byla naopak nucena přistoupit k zajištění žalobce. Své argumenty dále podpořila tím, že poukázala především na pobytovou historii žalobce a jeho značnou nevěrohodnost, co se týká použití mírnějších opatření.
26. Žalobce během řízení se správním orgánem nespolupracoval, neodpověděl na žádnou z otázek, které mu během řízení byly kladeny. Neuvedl žádnou adresu svého dosavadního pobytu v ČR, takovou adresu se nepodařilo zjistit ani provedenou lustrací. Podstata zvláštních opatření je přitom založena právě na tom, že cizinec se buď nachází na jím předem uvedené adrese, nebo se například pravidelně dostavuje ke správnímu orgánu. Není tedy jasné, jak by podle žalobce realizace takového opatření vůbec mohla probíhat, pokud ani nezná svou adresu. Na základě předchozího jednání žalobce bylo pravděpodobné, že se správním orgánem nebude spolupracovat ani nadále. Pokud jde o zvláštní opatření v podobě složení peněžních prostředků, rovněž nebylo možné jej využít, neboť žalobce neodpověděl na otázku správního orgánu, zda disponuje nějakými finančními prostředky, tato možnost mu proto nemohla být ani nabídnuta. Žalobce tedy na jednu stranu poukazuje na to, že mu mělo být uloženo některé ze zvláštních opatření, avšak zároveň fakticky odmítá jakoukoli součinnost a spolupráci.
27. U žalobce není naplněn ani druhý předpoklad pro užití zvláštních opatření, neboť zde je důvodná obava, že z území ČR opět nevycestuje. Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění, kdy ve stanovené lhůtě z ČR nevycestoval. Žalovaná se proto důvodně domnívá, že by mohl napříště své jednání opakovat.
28. Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že by si nebyl vědom, že mu bylo správní vyhoštění uloženo. Z kopie rozhodnutí o správním vyhoštění a doručení datové **zprávy právnímu** zástupci žalobce v řízení, které je součástí správního spisu, je zřejmé, že toto rozhodnutí bylo právnímu zástupci doručeno dne 3. 9. 2019 a nabylo právní moci dne 14. 9. 2019.
29. Soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobce, že posouzení jeho situace bylo ze strany žalované nedostatečné v tom smyslu, že žalovaná nezkoumala dostatečně individuální okolnosti jeho případu, které žalobce nijak nekonkretizoval. Soud má za to, že žalovaná k tomuto zkoumání přistoupila řádně a své závěry uspokojivě odůvodnila, a to i s odkazem na zjištění v řízení o správním vyhoštění žalobce. Sám žalobce vytvořil o své osobě svým předchozím jednáním značně nedůvěryhodný obraz, pokud jde o postoj k vycestování z území ČR. Žalovaný přihlédl především k předchozímu jednání žalobce a porušení povinností souvisejících s vycestováním.
30. Námitka žalobce, že žalovaná dostatečně neoznačila rozhodnutí o správním vyhoštění, není rovněž důvodná. Žalovaná uvedené rozhodnutí zmínila již na první straně napadeného rozhodnutí, kdy jej označila číslem jednací a dnem jeho vydání, dále

uvedla, kdy nabylo právní moci. Žalovaná též uvedla, že daným rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu 4 let a byla stanovena lhůta k vycestování do 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Soud má za to, že takové označení předmětného rozhodnutí je jednoznačné a zcela srozumitelné.

31. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce ohledně jednostranného prohlášení, že žalobce nežádá tlumočníka. Předně z protokolu o podání vysvětlení ze dne 4. 1. 2020, je zřejmé, že žalobce o tlumočníka žádal, proto byl také, jak je rovněž v protokolu uvedeno, po celou dobu tlumočnick z anglického a vietnamského jazyka přítomen. Žádné prohlášení o tom, že tlumočníka nežádá tak ani nebylo učiněno. Žalobce potvrdil, že všem otázkám rozuměl. Jestliže žalobce na žádnou z otázek mu kladených neodpověděl, nebylo to zapříčiněno tím, že by otázkám neporozuměl, ale jednalo se čistě o jeho rozhodnutí.
32. Soud proto uzavírá, že neshledal žádné závažné pochybení žalované a neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu proto jako nedůvodnou tak zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
34. Soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu ve výši 8.228,- Kč, jež se skládá z odměny za dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí věci dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. („advokátní tarif“) a sepisu podání ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, přičemž odměna za jeden úkon právní pomoci činí podle § 7 bodu 5 advokátního tarifu 3.100,- Kč, paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za dva úkony právní služby po 300,- Kč a náhrady daně z přidané hodnoty ve výši 1.428,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den.

Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 2. března 2020

Mgr. Kamil Tojner, v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: